

i Irak, hvor vi har været enige meget, meget bredt i de fleste af dem. Også der har vi her i Folketinget indgående drøftet grundlaget for det danske engagement i Irak.

På den baggrund er det altså fortsat regeringens klare holdning, at der ikke er noget nyt at tilføje. Det var der ikke i marts, og det er der heller ikke i dag. Regeringens holdning har hele tiden været klar, og regeringens juridiske vurderinger er fra starten lagt åbent frem.

Det er naturligvis en ærlig sag at have en anden politisk holdning til den militære aktion mod Irak i 2003, men man kan ikke med rimelighed beskyldte regeringen for, at den ikke åbent har lagt sine argumenter frem her i salen. Det gjorde vi i beslutningsforslaget, hvor vi påpegede den manglende efterlevelse af Sikkerhedsrådets resolutioner.

Det blev gjort klart i marts under behandlingen af B 18, at regeringen ikke finder, at en undersøgelseskommission vil kunne bibringe noget nyt i denne sag. Tværtimod synes tanken om, at embedsmænd under vidneansvar vil kunne fremkomme med nye oplysninger i sagen, jo egentlig at være en ret bekymrende mistænkeliggørelse af embedsværket i et så transparent samfund som det danske. Det ville nok ikke være muligt at få embedsmænd til at holde fuldstændig tæt med fuldstændig kontroversielle oplysninger, som fuldstændig skulle vælte alle regeringens hidtidige oplysninger over ende.

Lad mig endnu en gang understrege, at regeringen byggede sin beslutning om deltagelse i den militære indsats i Irak på åbne kilder. Vi baserede os på de samme åbne kilder, som var til rådighed for Folketinget, først og fremmest Sikkerhedsrådets resolutioner, som SR-regeringen også henviste til, da den i 1998 traf beslutning om at deltage i den amerikansk ledede krig mod Irak, som Folketinget tilsluttede sig, og som jeg også tilsluttede mig. Men det var præcis de samme argumenter, der blev brugt i 1998 som i 2003, og i begge tilfælde med henvisning til Sikkerhedsrådets tidligere resolutioner. I begge situationer var der ikke enighed i Sikkerhedsrådet, i begge situationer var der ikke enighed i EU, i begge situationer var det de samme lande, der reagerede, og de reagerede alle sammen på samme måde i 1998 og i 2003. De eneste, der ikke reagerede på samme måde, var for så vidt SR.

Jeg skal derfor på regeringens vegne opfordre til, at nærværende forslag til folketingsbeslutning forkastes. Det gjorde vi i marts, og der er ikke kommet noget nyt frem siden, og der er

ikke grund til at forvente, at vi skulle have skjult noget. Vi har lagt det hele åbent frem.

Kl. 19:44

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Der er ingen, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det fru Inger Støjberg.

Jeg forstår, at hr. Mogens Lykketoft er ordfører for Socialdemokratiet og bagefter også er ordfører for forslagsstillerne.

Det er fru Inger Støjberg som ordfører.

Kl. 19:45

(Ordfører)

Inger Støjberg (V):

B 11 er delvist en genfremsættelse af B 18 fra sidste år, og jeg vil ikke lade forslagsstillerne sidde i uvished om, hvad Venstre stemmer. Vores holdning er nemlig uændret, og vi stemmer derfor imod dette beslutningsforslag, når vi engang kommer så langt.

Vi afviser forslaget, fordi regeringens beslutningsgrundlag for deltagelse i den internationale koalition var lagt fuldstændig åbent frem. Det fremgår både af det beslutningsforslag, der ligger til grund for deltagelsen, og af adskillige debatter her i Folketingssalen. Derfor er der simpelt hen ikke noget at undersøge. Jeg tror derfor, at vi må erkende, at hovedårsagen til, at vi står her i dag, er den ganske simple, at der er politisk uenighed om Irakspørgsmålet, og det er jo helt reelt, for sådan er politik nu engang.

Jeg har dog også en formodning om, at når oppositionen vælger at – i det store og hele – genfremsætte et tidligere fremsat beslutningsforslag, så er det nok ikke kun for at få debatten igen. Det er nok i højere grad også et udtryk for, at man ønsker at få en debat om de udtalelser, som Venstres tidligere politiske ordfører, hr. Jens Rohde, er citeret for i bogen »Vejen til Irak«. Derfor vil jeg knytte et par kommentarer til det også. Hr. Jens Rohdes udtalelser har jo skabt en relativt stor opstandelse og furor – vel at mærke i oppositionen – men hr. Jens Rohdes udtalelser rykker altså ikke ved grundlaget for deltagelsen i aktionen i Irak. For hr. Jens Rohde har jo fuldstændig ret i, at opfattelsen af, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, var en stor del af debatten, og det var en hel almindelig opfattelse også blandt oppositionens politikere. Når vi gik rundt og troede, at der var masseødelæggelsesvåben i Irak – og det troede jeg såmænd også der var – så skyldtes det jo primært, at Saddam Hussein ikke ville afregne. Han kunne jo så let som ingenting have fremlagt doku-